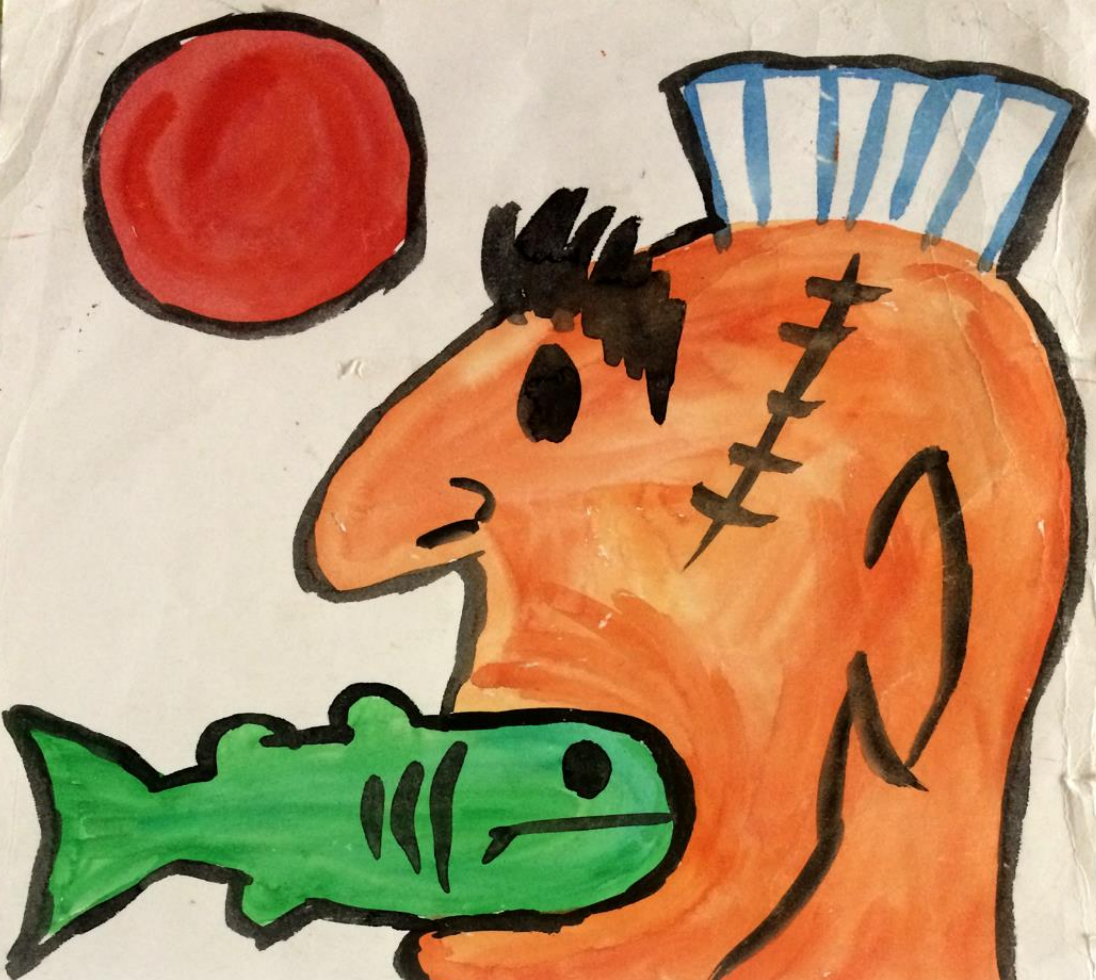

VOJTĚCH ALBERTO SLÁMA
**MIMOZEMCI
Z LEKOTILU**

MIMOZEMCI Z LEKOTILU

Vojtěch Alberto Sláma

„Když ústa stařen chichu žvýkají
a sliny z úst se jim řinou,
já tomu přihlížím potají
a nebudu pít žádnou jinou.

Když není rum,
mám v hlavě šum.
Piju jen chichu svou,
bez zubů požvýkanou.“

Autoři původní písně: Bivoj Bí Zemec (text) a kapitán Pružina
(hudba)
(Chicha /čti číča/ je fermentovaný indiánský nápoj připravovaný
z předžvýkaného manioku.)

*Veškerá podobnost s osobami a místy popsány v knize je
vyloučena nebo zcela náhodná. Každý přece ví, že žádní
Mimozemci neexistují. Samozřejmě ani město Lekotil na mapě
nenajdete a totéž platí i o modravých hlubinách mýtického
jezera Cákloš. Už jste ostatně někdy v Čechách nebo na
Moravě viděli plout supící těžební loď napříč žírnými lány
zlátnoucího obilí?*

Psáno v Lekotilu L. P. 2021

PRVNÍ: ARNE JEDE DO ŠKOLY

Růžový hřebec prudce pohodil hlavou a jeho zakroucený zlatý roh, hrdě vztyčený uprostřed širokého čela, odrazil sluneční paprsek do oken lekotilské radnice. Jeho něžná, čtverácky rozštípnutá kopýtko se v tu chvíli sotva dotýkala země. Ve studeném vzduchu nad náměstím po něm zůstal jenom otisk azurově modrého oka s dlouhými černými brvami...

„Pane kolego, mohu vám tak vůbec začít říkat,“ zamračila se na zkoprnělého Arneho ve dveřích své svatyně ředitelka Kateřina Lusková. Vlasatému mladíkovi teď ze všeho nejvíc připomínala tříbarevnou mluvící kočku, která se protahuje za stolem a předstírá, že je šéfkou největší základní školy ve starobylém okresním městě Motlomouci.

„Trvám na tom, aby moji podřízení chodili do školy včas. To znamená, že když vstoupím do budovy, všichni kolegové jsou již na svých místech a samozřejmě v plné práci.“

„Já za to ale přece nemůžu,“ oponoval nezkušený Arne své veliteli. „Vždyť přece sama dobře víte, že náš autobus nabral zpoždění a další spoj nám proto ujel. Jeli jsme v něm přece spolu.“

„Nevím, v čem jste se mnou jel nebo nejel a také mě to vůbec nezajímá,“ zaprskala Katka ostře do mladíkova vyjeveného obličeje. „Měl jste si to zařídit tak, abyste dorazil do práce v půl osmé. Znáte snad své povinnosti. A teď už odejděte na své pracoviště! Dveře z ředitelny si snad už najdete sám!“

Ochromený Arne se vypotácel ven a se zamlženým zrakem se vydal hledat svůj nový kabinet. „Ať žije anarchie,“ řekl si pro sebe potichu. Kýžená odvaha, kterou mu toto úderné heslo vždycky vlávalo do žil, se však protentokrát nedostavila.

„Kampak to jdeme, mladej?“ zahulákal na něj přes chodbu školník Jouza, tlačící před sebou model lidské kostry, houpající se na podivné železné konstrukci. Vybělený skelet, patřící původně lidské bytosti, navíc jakýsi neobratný řemeslník doplnil děsivě skřípajícími kolečky. „Nejste vy náhodou ten novej pan učitel Zemec?“

Arne uctivě přikývl na souhlas. Před nerudnými a navíc uniformovanými zaměstnanci školských zařízení měl od malička velký respekt. A tenhle chlapík měl navíc na modré placaté čepici zlatou nití vyšitý žertovný nápis: „POZOR ŠKOLNÍK!“ Jenomže to nad hrubým a zarudlým Jouzovým obličejem vůbec nevypadalo legračně. Místní školník musel být asi náramně nebezpečný chlapík.

„Takže to vy určitě hledáte svůj kabinet,“ pokračoval Jouza ve své hlasité samomluvě. Arne opět mlčky přitakal.

„Podívejte se, nejdříve musíte sejít po schodech dolů, potom zahrnout doleva a pak otevřít třetí dveře, hned naproti zoologickému koutku. Dávejte si ale velkého majzla, protože ten váš kabinet je už dávno obsazený. O svoje místočko se budete dělit se šilhavou tygřicí. A to vám povídám, to nebude žádná sranda. Jenom v minulém roce spolkla naše tygřice zaživa dva, úplně stejné mladé a hubené chvístky, jako jste vy sám!“ Smějící se Jouza i pohupující se zubatá kostra se pak opět dali do pohybu a se skřípěním minuli teď již docela vyděšeného Arneho. Jako pára nad hrncem pak společně zmizeli v jakési místnosti,

plné podivuhodných vycpanin a zaprášených map. Tyto dekorace by zajisté lépe zdobily komnatu zlého černokněžníka než přírodozpytný kabinet základní školy.

Arne se orientoval přesně podle Jouzových pokynů a zanedlouho stál před dveřmi svého nového pracoviště. Srdce mu bušilo až v krku, když nesměle zaklepal, aby pak na pokyn, nápadně připomínající altové mňouknutí roztoužené velké šelmy, zmáčkl mosaznou kliku.

Tělocvikářka Věra Šilhavá v upjaté teplákové soupravě červené barvy, rámované bílými pruhy, přivítala Arneho velice přátelsky. Zelenooká tygřice vůbec nevypadala na to, že by se ho chystala sežrat nebo mu začít drápy rozdrásávat hubené tělo. „Ten školník je ale vůl, vždyť vůbec nevypadá nebezpečně,“ pomyslel si a opětoval suchý pevný stisk její pěstěné dlaně. Jenom nehty s bezvadně udělanou manikúrou v něm trochu vzbuzovaly mírné obavy. Byly zastřiženy do ostré špičky a nalakovány krvavě rudým lakem.

„Takže, můj milý kolegáčku, jak se těšíte na svou první hodinu?“ položila mu Šilhavá nečekanou otázku a přejela si jazykem po plných a vlhkých rtech.

Zaskočený Arne v tu chvíli nedokázal odpovědět. Ucítil pouze vůni růží a dráždivého živočišného pižma velké kočky. Jako jehně pak následoval pruhovanou vůdkyni ke své třídě, za svou historicky první kantorskou štací.

„Milé děti, představuji vám nového pana učitele,“ uvedla Arneho do funkce třídního učitele slavnostním altovým hlasem Šilhavá. „Nebojte se jich,“ zašeptala mu vzápětí povzbudivě do ucha a šibalsky na něho mrkla prohnutými lístečky předlouhých černých řas. „A teď

se panu učiteli Zemcovi představíte vy sami, děti. Začneme, jako vždy, hned od první lavice!“

„Petra, Sofinka, Kryšpín, Jaruška, Tomík, Honzík, Pavlínka, Tadeášek,“ vykřikovaly pisklavé hlásky svá jména, které Arne v téměř okamžiku zapomínal.

Tenoučké sopránky připomínaly Arnemu vesele poskakující vlnky lesní bystřinky.

„Já jsem Oťa,“ pokazilo operetní lesní selanku jakési ježaté individuum, které se rozvalovalo v poslední lavici. „A Oťa hned udělá bum,“ pravilo ono přerostlé dítě hlasem o poznání hlubším.

„Ale Oťo, pan učitel Zemec je moc hodný,“ zapředla Šilhavá chlácholivě svým sametovým altem. „Nemůžeš přece pro nic a za nic udělat někomu bum!“

„Oťa udělá bum! Oťa udělá bum,“ křikl pořízek rozhodně.

„Otík je vynikající boxer,“ upozornila Arneho tělocvikářka a s mírnými obavami se podívala na svého sportovně založeného žáčka.

„Oťa udělá velký bum,“ zdůraznilo dítě opět svou výhrůžku a začalo se kradnými pohyby nenápadně přibližovat ke katedře, za níž se chvěl stále více blednoucí Arne. Ve vzdálenosti asi jednoho metru pozvedl Oťa své velké ruce do výše prsou a zaťatými pěstmi zašermoval novému pedagogovi před nosem. „Oťa udělá bum! Oťa udělá bum a pak bác,“ zopakoval nemilosrdně.

Byla to poslední slova, které vyřkl. Pak už to šlo všechno ráz na ráz. Je potřeba zachovat sportovního ducha a ocenit, že prudké údery kladivovitých pěstí na solar i do vpadlého břicha astenického pedagoga byly vedeny se skutečně profesionálním zaujetím. Oťovy

hubené nožky šustivě zakmitaly po linoleu a svou oběť znovu elegantně obtančily. Překvapený Arne, držící se za břicho zbledl. „Je mi špatně,“ hlesl směrem k tělocvikářce, které se v tu chvíli podařilo Otíka obratně zachytit do náruče a alespoň na chvíli ho neutralizovat.

„Oťa udělá zas bum a zase bác,“ vykřiklo bojovně dítě a prudce se vytrhlo z ženina sevření. Druhý úder, tentokrát skutečně mistrovsky vedený na sanici, už Arneho definitivně poslal k zemi. „Oťa vyhrál, Oťa vyhrál,“ jásal ježatý výrostek a pokusil se sedícího Arneho dorazit levým hákem.

Tentokrát však byla Šilhavá naštěstí rychlejší a její silná ruka s rudě nalakovanými nehty chlapce zbavila pohybu. „Jó, to je nás Oťa,“ hlesla trochu provinile směrem k Arnemu.

„Oťa vyhrál, Oťa vyhrál,“ ječelo čím dál hysteričtější dítě a vypadalo to, že se opět vykrouť z její náruče.

„Ale ano Otíčku, to víš, že jsi vyhrál. Pana učitele ale už mlátit nebudeš,“ hodila kolegyně Šilhavá definitivně ručník do ringu. Milosrdné zvonění protrhlo nastalé trapné ticho a ukončilo Arneho první hodinu. „Nebojte se, kolego, to se časem poddá. Oťa se dá jinak docela zvládnout. Musíte se jenom naučit předvídat jeho útok a vypěstovat si trochu rychlejší reflexy. Také byste měl začít trochu cvičit, abyste zesílil,“ chlácholila ho tygřice a pokoušela se mu nahmatat absentující bicepsy. Po této kratičké intimní chvílce si nenapodobitelným způsobem prohrábla husté krátké vlasy, prosvětlené plavým melírem a dodala ona magická slova, která Arneho doprovázelo po zbytek jeho krátké učitelské kariéry: „To víte,

máme tu teď inkluzi. A inkluze je holt inkluze, co vám mám víc říkat.“

Zbytek prvního školního dne proběhl celkem rychle. Šilhavá na rozloučenou vpravila do Arneho pár kalíšků vodky a novopečený pedagog poněkud šikmým krabím pohybem opustil budovu školy. Zdálo se mu, že náraz s realitou byl příliš prudký a poněkud nespravedlivý. Mladý muž, který toužil být učitelem a vychovatelem zkrátka poprvé profesně zavrával a to ve všech významech tohoto slova. A všechno přitom začalo tak idylicky...

Nad ospalým městečkem Lekotil právě začalo svítat. Slunce nesměle vystrkovalo svou zlatou hlavu zpoza šedivě mramorovaného obzoru a líní lekotilští kohouti se pomalu začali rozcvičovat, aby přivítali první zářijový den. Vlhké sny mladého a nadějného pedagoga Arneho Zemce však ještě malou chvíličku před tím ukončilo pronikavé řinčení staříckého budíku. Pokroucená palička tohoto praotce všech hodin přitom mlátila do měděného bubínku o velikosti volského oka jako pominutá.

„Konec léta! Už je konec léta. Léto v Lekotilu skončilo. To je konec. Začíná první pololetí. Tvá svoboda je za horizontem uchopitelného jsoucna,“ vysmíval se mu v hlavě jakýsi skřípavý hlas, který mu nápadně připomínal učené blekotání profesora Brochise z Pedagogické fakulty Východomoravské univerzity.

Arne se rychle oblékl a pohrdnuv připravenou snídaní, vypotácel se z dveří na mikroskopickou předzahrádku své žlutě nařené vilky v nově postavené Šmýlské ulici. Pobledlý dlouhovlasý mladík se celoživotně stylizoval do pozice salonního anarchisty, ale teď se

shodou podivuhodných okolností ocitl v roli čerstvého novomanžela a navíc i maloměstského domkáře. Co mohlo být vzdálenějšího jeho obrazoboreckým ideálům a představám než tato biedermeierovská idylka? „Anarchie,“ zašeptal si sám pro sebe a s nově nabytou odvahou a důvěrou ve svou jasnou budoucnost vykročil do ulice.

Ráno tu všude vládl neobvyklý klid a mír a všechno tady vypadalo jako kulisy k nějakému nezávislému filmu. Sekačky, čtyřkolky, cirkulárky i jiné speciální mučicí nástroje pospávaly v garážích a zahradních domcích a spořádaně vyčkávaly na své pány, kteří s nimi odpoledne zase rozpoutají to správné sousedské peklo.

Ticho bylo až opojné, ale Arne si ho nemohl pořádně vychutnat. Na to byl příliš rozechvělý a nervózní. Právě dnes začínal jeho první školní den, a to hned v dramatické roli třídního učitele 5. B. Nervy drásající událost, která – pokud nebude přerušena výhrou v loterii nebo nečekaným dědictvím – se ohladí, prodlouží a povleče dalších čtyřicet let až do důchodu. Z nich mu nejméně třicet plodných let notně opepří splátky za horentní hypotéku na jeho hořcově natřený unifikovaný domek.

Plíživou hypoteční hrůzu si ale budoucí bankovní otrok v tuto chvíli naštěstí plně neuvědomoval. Šouravě si to namířil k náměstí s morovým sloupem a pozlacenou špičkou radnice, aby vzápětí minul obecní rybník, plných chuchvalců řas a sinic. Tu a tam se v nazelenalé kaši objevila okrouhlá kapří tlamka a mlaskavě nasála kyslík. Tento zvuk vždy k smrti vyděsil pádlující kačeny, které se s hlasitým kejháním pokoušely dostat svá opeřená sádelnatá těla do vzduchu.

Vypadaly přitom jako pestrobarevné celuloidové hračky naplněné olovem.

Cesta na centrální autobusové nádraží v Lekotilu trvala Arnemu necelých dvacet minut, během kterých si ještě stačil koupit v pekárně U modrého králíka lahodný sýrový croissant. Těšil se, že si na něm pošmákne v autobusu. Pokud tedy nebude u volantu sedět drsný řidič Jaryn. Obávaný muž, dbalý svých povinností správce pojízdného chrámu sociálně slabších vrstev. Žádné drobky z pokoutně pojídaných svačin, ani jiná smítka doposud nikdy neznečistila podlahu jeho nablýskaného autobusu. Na to nikdo z pasažérů doposud nenašel odvalu.

Lekotilská pekárna je svého druhu kulturní institucí a chlubí se největším vývěsním štítem ve městě. Pózuje na něm již vybledlý, ale přesto stále dobře zřetelný inkoustově zbarvený modrý králík ve vojenské uniformě, který s vytřeštěnýma očima zírá na zákazníky. Jako symbol všech pekařů přitom v tlapkách třímá poněkud naddimenzovaný zahnutý rohlík ostře žluté barvy. Tento úžasný a několikrát obtahovaný pekařský zázrak je jakoby posypaný kubistickými zrnky soli a měsíčky kmínu a pod ním je rozteklými verzálkami vyvedený vtipný nápis: „Pro naše pečivo k nám si vždy radostně dohoppáte!“

Zdá se, že reklamní slogan báječně ilustruje mírně pokleslý humor a vůbec celkovou osobnost majitele pekařství Miroslava Pivody, takto bývalého plukovníka ve výslužbě. Burácivý hlas tohoto podsaditého muže s bílým ježkem, připomínal štekot astmatického buldoka a v pravidelných intervalech se snášel na hlavy dvou bodrých

prodavaček, které pod ním sloužily. Starší Jiřině před časem v dobrém rozmaru propůjčil hodnost poručíka, zatímco mladší nahluchlá Ema zůstávala i nadále pouhým četařem.

Emě však pomyslné poddůstojnické prýmký vůbec nevadily. Svůj život nezasvětila armádní kariéře, ale výchově svého strakatého pejska Alíka, kteroužto činnost prokládala krmením nejružnějších druhů ptáčků, kteří se houfně slétávali na její dvorek. Jako odměnu za Eminu pohostinnost po sobě rozdovádění opeřenci zanechávali vysokou vrstvou guána, která by se časem dala vytěžít a při troše obchodnického talentu i výhodně prodávat příčinlivým lekotilským zahrádkářům. Je pravda, že by uštěkaný Alík všechny ty barevné ptáčky nejraději rozcupoval a sežral, ale laskavá amatérská ornitoložka mu v jeho děsivých plánech plnou vahou své nedomrlé osobnosti zabránila. Každý den, když Ema svého mírně odpudivého psíka venčila, vedla k němu nejružnější, většinou však pohříchu káravé promluvy:

„Už včera jsem ti jasně řekla, že dnes nepůjdeme na hřiště, ale do obchodu. Musíme nakoupit a ty jsi mi nepřipomenul, že musíme koupit vajíčka a mléko. No, nesměj se tomu. Jsi opravdu velmi, ale velmi nespolehlivý pejsek. Ty, ty, ty jeden.“

Eminou tajnou láskou by Pivodův syn Jaroslav, kterému však nikdo neřekl jinak než Jaryn. Tvrdá plukovníkova výchova poznamenala, již tak lehce narušeného Jaryna natolik, že si dal přihlášku na motostřelecké učiliště v Hrnčích nad Mařenou. Zde to po třech letech studií dotáhl až na rotného a doslovně tak naplnil okřídlený vojenský veršík:

„Každé ráno křičím do tmy,
moje milá, chci být rotný.“

Vyleštěná stříbřitá hvězdička, zdobící jeho nárameník, ho okouzila natolik, že se rozhodl své vlasti sloužit celý život a nezadržitelně postupovat stále dál až ke generálským epoletám. Kasárenský dril a jasná subordinace způsobily, že se Jarynovo chatrné psychické zdraví stabilizovalo a zocelilo. Mladý Pivoda se proto nyní zcela mylně, ale o to neochvějně domníval, že se stal zcela vyrovnaným člověkem, který konečně našel své místo v paprscích armádního nazelenalého slunce. Jeho obrněný transportér typu OT-64, který mimořádně obratně řídil, naháněl hrůzu všem nepřítelům a nejenom jim. Děsivé burácení pancéřovaného stroje bylo slyšet i na lekotilském náměstí, přes které, při občasných vojenských cvičeních, Jarynova obrněná rota projížděla. Slavnostní jízda pak většinou končila ostrými střelbami v motlomouckých kasárnách. Po nečekané reorganizaci armády byl však nešťastný rotný Jaryn smeten vlnou silnější než byla jeho vůle a po nejrůznějších peripetiích skončil nakonec pevně usazen za volantem řidičem autobusu.

Vojenský rytmus a reflexy však není možné z člověka dostat ze dne na den a tak se ze stárnoucího Jaryna stal ten nejprotivnější šofér, jakého si jen lze představit. Kdykoliv Jaryn svou vyviklanou šaltr pákou řadil, cítil v ruce opět uklidňující chlad své dávné palubní zbraně. Lehké potrhávání volantem dávalo jasně tušit, že má jeho těžký kulomet pěknou kadenci: „Ratatatatata!!!“

Běda řidiči, který se pokusil Jarynův obrněný autobus předjet. Záhy poznal, co je hněv běsnícího rotného. Promyšlený útok spočíval

nejprve v bojovném troubení a dokonale vyladěných nájezdech, které vrcholily vytlačováním nepřítele ze silnice. Tyto strategické akce většinou končily Jarynovým jasným vítězstvím a protivníci, známí v rodině Pivodů jako zasraní civilové, museli se zklamaným troubením opouštět bojiště a uznat tak jeho svrchovanost.

Dožvýchávajíc svůj sýrový croissant nastoupil Arne do Jarynova autobusu, aby si u zrudlého a nervózního řidiče zakoupil jízdenku do nedalekého okresního města Motlomouce, kde se nacházela jeho škola. Zbytek pečiva si však nenápadně schoval do kapsy.

Posádka spoje číslo 905 v 6: 30 na trase Lekotil – Motlomouc zůstává téměř vždy neměnná. Hned za pánovitým řidičem sedí každý lichý týden nahluchlá Ema – pokud tedy nemá právě ranní službu v pekárně – a dělá na Jaryna za volantem zamilované oči. Pro syna svého nejvyššího představeného měla vždycky slabost. Po strakatém Alíkovi, který odevzdaně pospával stočený u jejích nohou, byl Jaryn jejím druhým nejoblíbenějším savcem i obratlovcem.

V druhé řadě se rozvaluje pan Prasátko se dvěma bradami a přes uličku sedí na svém tradičním bidle mladý a hádavý Tukan s ostrým nosem a věnečkem peříček kolem velké lebky s vystupujícími nadočnicovými oblouky.

Tradičním spolujezdcem je též muž známý jako pan Ksicht – drsná tvář s neměnnou maskou přísného státního úředníka. Zdá se, že je absolutně nemilosrdný. Tenká ústa připomínají kostelní pokladničku na milodary a řídké černé vlasy jsou jako nagelovaná přilba připlácnuty k vejčité hlavě. Je na první pohled jasné, že tímto dokonalým majstrštykem z dílny kadeřnice paní Ksichtové by

nepohnulo ani tornádo. Nebude jistě bez zajímavosti zmínit rovněž způsob obživy páně Ksichtovi. Muž s neproniknutelnou tváří si postupně pronajímá nejrůznější restaurace a bary v Motlomouci a Lekotilu, které pak s nelítostnou pravidelností přivádí k totálnímu krachu. Z nějakých záhadných a prosté aritmetice se vzpírajících důvodů však jeho vlastní bankovní účet vždy přetékal blyštivou hotovostí.

„Ty máš perfektní tah na branku. Škoda, že na svou vlastní,“ posmíval se mu často neinformovaný pan Prasátko, který obratné finanční machinace páně Ksichtovi ani zbla nechápal. Otylý nešťastník netušil, že nemluvný, ale o to příčinlivější intrikán, je mimo jiné také jedním z nejvýznamnějších akcionářů novin, ve kterých pracuje.

Nabručený Ksicht je vskutku pravým opakem žoviálního pana Prasátka, jenž často baví své spolucestující košilatými historkami. Pikantní zážitky s nečekanou pointou zřejmě často prožívá v redakci týdeníku Rozhledy, kde jsou společně s panem Tukanem zaměstnání jako bulvární novináři. Právě teď však kolem sebe nemá žádnou oběť a tak si na svém prastarém walkmanu, což je jakýsi archaický přehrávač audiokazet o velikosti menšího kolovrátku vybavený i rádiem, pustí alespoň songy z místní rozhlasové stanice Moravská Pěnice:

„Když ústa stařen chichu žvýkají
a sliny z úst se jim řinou,
já tomu přihlížím potají
a nebudu pít žádnou jinou.

Když není rum,
mám v hlavě šum.
Piju jen chichu svou,
bez zubů požvýkanou.“

Prasátkův přístroj nadále nemilosrdně přehrává kvílivou odrhovačku a skrze děravá sluchátka s mohutnými molitanovými klapkami ho sdílí s ostatními. Tento stupidní song o indiánských stařenkách Arne upřímně nenáviděl. Není ani divu, vždyť ho před časem napsal Arnův vlastní otec doktor Bivoj Zemec a jeho kamarád kapitán Pružin jako žertovnou odpolední znělku právě pro Moravskou pěnici.

Z nějakých záhadných příčin se tato primitivní rýmovačka – i přes poněkud násilný etnografický podtón – stala hitem. Alespoň rádio Moravská Pěnice s ním ve své programové nabídce vsutku nešetřilo. Dalším důvodem jen chabě potlačované nechuti k tomuto lacinému popěvku byla skutečnost, že si ho jeho otec Bivoj při občasných schůzkách stále mimoděk pobrukoval, a aby toho nebylo málo, nakazil vlezlou Pružinovou melodií celou rodinu Zemců.

„Když ústa stařen chichu žvýkají
a sliny z úst se jim řinou,
já tomu přihlížím potají
a nebudu pít žádnou jinou...“

Jarynův autobus ve směru Motlomouc jede dál. Osádku vozu během jízdy doplňuje pár dalších bezvýznamných občanů z okolních vísek, žijících v konzumním bezčasní. Tito upracovaní muži a uštvané

ženy přispívají svou mravenčí prací k bohatství vypasených motlomouckých měšťanů.

O několik zastávek dál však přistupuje do autobusu vlnadná Katka Lusková, která vypadá jako prototyp všech těch báječných rajd z laciných béčkových filmů, jenž si mladí nemravové pouštěli na konci osmdesátek. Celkový retro dojem z této veselé ženy kazí jenom velikostně poněkud předimenzované brýle, které trůní na jinak pikantním nosíku a neúměrně jí zvětšují oči. Katka je jaksepatří urostlá a pyšně si vykračuje si na vysokých šteklech. Každé ráno se na nich kymácí na zastávce v Hrbce nad Mařenou a když vpluje dovnitř, provoní celý autobus masivní dávkou živých květů. Celý autobus pak připomíná letní louku. Pan Ksicht, který před chvílí posnídal dobře uleželé syrečky s cibulí a samozřejmě je zapil lekotilskou desítkou, teatrálně zavrátil oči nad tou záplavou květinových pachů.

Všechny vůně světa vzal čert, co je však vůbec nejhorší – Katka Lusková je ředitelkou školy, kam Arne dnes nastupuje. Nebožák však naštěstí ještě nic netuší a na odkvétající veličinu s kudrnatými vlasy tří barev se přátelsky usmívá. Lze-li tak ovšem nazvat profesionální křečovitý škleb s vyceněnými zuby a násilně zvednutými koutky. Přesně tak, jak si to před zrcadlem pečlivě nacvičoval.

Katčinu dnešní doprovodnou družinu tvoří tři uhrovitá děvčata z motlomouckého učiliště, jejichž sveřepě naražená sluchátka vydávají rozličné druhy hlasitých dunivých zvuků, které jakoby Jarynův autobus hnaly kupředu. Společně s walkmanem pana Prasátka vytváří jen těžkou definovatelnou kakofonickou směs. Ta společně s cibulí pana Ksichta a Katčinými živými květy, dotváří onu

nedefinovatelnou atmosféru lidské vzájemnosti, která je dnes možná snad už jen na palubě autobusu číslo 905.

Řidič Pivoda se stále snaží, seč může. Palubní zbraně tvořené spráženými kulomety v jeho hlavě štěkají a perforují s nečekanou brizancí neuměle svařenou tříkolku, kterou mechanicky pohánějí kostnaté a nekonečně dlouhé nohy místního podivína Čaga. Dvoumetrový kolohnát totiž zcela zákeřně využil chvilkového prostoje na zastávce před Motlomoucí a nečekaně předjel Jarynův koráb, což se rovnalo vyhlášení války. Zatím Čago vítězí a už nejméně pět minut vede autobus jako jakýsi bizarní lodivod. Vzhledem k hustému rannímu provozu však nelze Čagovu tříkolku žádným nekrvavým způsobem předjet. „Ratatatata, prásk...“ rachotí dávky z Jarynovy imaginární zbraně. Nejraději by odpálil i raketu země – vzduch s jadernou hlavicí. „Svissst...“

Za autobusem se tvoří šňůra zuřivě troubících aut. Čago však dál rytmicky šlape a hrdě jede v čele rozrůstající se kolony ve směru na Motlomouc. Bezmocný Jaryn se za sklem svého obřího vozidla tyčí nad hlavou nešťastného Čaga a nepříčetně mačká klakson. Čago je však neobyčejně vytrvalý a sveřepě vede karavanu vozidel dál a dál. Teď pomalu zatočil doleva a zároveň zvýšil rychlost ze sedmi na osm kilometrů za hodinu.

„Idiote, uхни,“ řve Jaryn. „Škoda, že tě nemůžu zastřelit jako psa nebo alespoň přejet.“ Sám však ze zkušenosti dobře ví, že se Čagova obří tříkolka už brzy zastaví sama od sebe. Následné prudké stoupání silnice totiž jeho lajdácky svařený stroj bez jakýchkoliv převodů nemůže zvládnout.

Kýžená chvíle nastala právě teď a dvoumetrový čahoun začal pomalu a neodvratně sjíždět pozpátku, jako nějaká obří mechanická hračka z krajnice do příkopu. Za chvíli se už nad vrcholky kopřiv, rašicích z prohlubně, mrskaly jen dlouhé tenké nohy pokryté šedivými chlupy. Čagův skřípavý hlas přitom vyražel nenávistné kletby, které za chvíli přešli v podivné mumlání. Kdybyste přiložili ucho k jeho bezzubým ústům, zaslechli byste záhadná slova, která zněla přibližně takto: „Všechny lodě se potopí a vaše bagry zkamení. Kapitáni již nepromluví a pozrou je obří ryby. Mrtví vylezou z jezera. Zítra uvidíte zapadat slunce dříve a bude polojasno. Teplota se bude pohybovat kolem 16 stupňů Celsiuse.“

„Blbec,“ odfrkl si Jaryn. „Takhle nás zdržuje každé pondělí, když vyjede, na tu svou okružní cestu kolem jezera Cákloše.“

Pomalá jízda, byť Jarynem zcela nezaviněná, vyčerpala trpělivost téměř všech pasažérů autobusu. Většina z nich už pochopila, že nestihne návazný spoj a přijede pozdě do práce. Jenom Emě to bylo zcela jedno a její jásavý hlásek se klenul nad vzteky zrudlými obličejí spolucestujících. Ema si díky své dobrosrdečnosti a hlavně nahluchlosti vůbec nepovšimla nejenom značného zpoždění, ale ani pronikavé změny atmosféry v kabině. Začala se proto zcela bezelstně dělit o své zážitky s milovanými opeřenci, kteří tak často a rádi navštěvují její zahrádku

„Vůbec nejmilejšími ptáčky na verandě jsou jiříčky. To jejich poletování a cvrlikání je úplně opojné,“ zakřičela řidičovi do zad.

„Co to zase melete, Emo,“ vyšťekl Jaryn nerudně na svou platonickou obdivovatelku.

„Jiříčky, ti malí ptáčci. Štěbetají a jsou moc užitečné.“

„Já bych to všechno zabil. Postřílel bych je, rozumíte.“

„Mohl byste raději šlápnout na plyn,“ zvolal mladý Tukan bojovně a chocholka se mu samou zuřivostí roztrásla. Zřejmě si střelbu do ptáků vzal osobně. Možná se ale jenom snažil udělat dojem na Katku, která souhlasně sklopila obrovské oči s černě namalovanými řasami, připomínajícími něžné smetáčky – takové ty malé domácí pomocničky, které se povalují v každé domácnosti u odpadkových košů.

„Nejhezčí jsou ale stejně sojky, ta jejich modrá peříčka, vypadají úplně jako zrcátka,“ nedala se Ema.

„Jeďte prosím rychleji,“ vpadl do Emina blábolení Tukan a hlas se mu zatřásl těžko skrývanou netrpělivostí.

„Hrdličky mají jemnější hlas než holubi. To jejich cukrůůů, cukrůůů je mi rozhodně milejší než to hluboké holubí prsní vrkání.“

Jaryn: „Všechny bych je zastřelil, rozumíte!“

Tukan: „Tak jeď už, chlape!“

Jaryn: „Tebe bych taky zabil.“

Tukan: „Tak si tu zkus ty, chudáku.“

Jaryn: „Asi se vydám tvým směrem, srágoro.“

Ema: „Jednou k nám přiletěl na zahradu také dudek. Měl takovou rozčepýřenou šesulku a zahnutý zobáček.“

Jaryn: „Udělám z tebe sekanou, Tukane.“

Ema: „Pak ale zase odletěl. Chudák, asi ho čekala cesta do teplých krajín.“